

Φ.—Μωρὲ Σακίη, μωρὲ Γαλήη, μωρὲ Τρεβδάτ και ἄλλοι,
τοῦ ταιμποικιοῦ σας τὸν λουᾶ σας σπάζω 'στὸ κεφάλι.

Και ὁ Φασουλῆς ὁ βλιάμη;
στέλλει νότα 'στὰς Δυνάμεις.

Δυνάμεις ἐκλαμπρόταται και σύμμαχοι και φίλοι,
ἐπῆλθον εἰς τὰ πράγματα μεταβολαὶ ποικίλαι,
βεβαίως δὲ γνωρίζετε τὰς παραχὰς ἐν Κρήτῃ,
πῶς σφάζουν τοὺς Χριστιανοὺς οἱ Τούρκοι σὰν μανάρια,
πῶς πάλιν ἄρματα βαρεῖα βροντοῦν 'στὸν Ψηλορείτη
και πηλαλοῦν οἱ Κρητικοὶ κατὰ τὰ Μπουτσουναῖρια.

Τὰ πάντα παραδίδονται εἰς τοῦ πυρός τὴν φλόγα,
ἀπὸ σταυροῦ Κρητικοῦ δὲν ἔμεινε μιά ῥόγα,
τὰ σπῆγτα ἐρημόνονται και καίονται ἀγροί,
ἀλλὰ ἡμεῖς γιὰ δὲ 'αὐτὰ δὲν λέμε οὔτε γοῦ,
γιατὶ, ἂν 'ποῦμε κάτι τί, θὰ ἐχῃ συνέπεια,
κι' ἀνατροπὴ ἐπέρχεται εἰς τὰς ἰσορροπίαις.

Κι' ἡμεῖς, καθὼς εἰσέρχετε, και πάντοτε και τώρα
δὲν θέλομεν νὰ φέρομεν ἀνατροπὴν καμμίαν,
και μένει ἀδιάφορος ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα
εἰς πᾶσαν οὐρανὴποτε πολέμου τρικυμίαν.
Κι' ἂν τώρα πάλι 'στὸ φτερό ἡ Κρήτῃ δὴλ στέχη,
ἀλλὰ ἡμεῖς 'στους Κρητικούς δὲν στέλλομεν φουσέκι.

Ἄντοι ποῦ θέλουσιν πόλεμο, αὐτοὶ ἄς τὰ τραβήξουν,
αὐτοὶ 'στους Τούρκους μοναχοὶ τὰ δόντια τὸν ἄς τρῖξουν,
μὰ οἱ ἐλευθεροὶ Ρομηροὶ σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
παρὸν ντωνέτ, σὰς βεβαῖω, δὲν δίνουν μιά πεντάρα,
και περιμένει ὁ καθεὶς τὸ χροῦς του νὰ κάμῃ
ὁπόταν γίνουσι οἱ χροῦσι τοῦ Διαδόχου γάμοι.

"Ἄν χάνονται οἱ Κρητικοὶ κι' ὁ πληθυσμὸς τὸν ἴλος,
μὰ ὁ Τρικουπῆς δὲν 'μιλεῖ καθόλου ὁ μαριόλος,
και τρώει πάντα μ' ὄρεξι Ἑγγλέτικα μπιφτέκια
και μὴ χαρὰ ὡς σήμερα κι' αὐτὸς τὰ καταφέρνει,
γιατὶ ἂν σταίῃ μερικὰ 'στους Κρητικούς φουσέκια
εὐθὺς τὸ ἰσοῦγιον ὁ διάβολος τὸ πέρνει.

Και βέβαια, γιὰ κάμποσα τῶν Κρητικῶν κουράδια
πρέπει ἡμεῖς νὰ κάνομεν τὸν κόσμο ἀνω κάτω...
ἄς σφάζουν οἱ Βεγγάζιοι τὰ Κρητικὰ κοπάδια,
τὰς δύο χεῖρας νίπτομεν κι' ἡμεῖς ἀπὸ Πιλάτο.
'Ἡ συνέσις μας, βλέπετε, εἶναι πολὺ μεγάλη,
κι' ἀπὸ τὴν γνώσει τὴν πολλὰ βραβαίνει τὸ κεφάλι.

Κι' ἂν ὄλο ἐτοιμάζεται ὁ ἔθνικός μας στόλος
καὶ τὸ κομψὸ μουστὰκι τοῦ ὁ Θεοτόκης στέρφη,
καθεὶς αὐτὴν τὴν βίαν μας τὴν ἐννοεῖ εὐκόλως...
θὰ πᾶρ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν Ζηλευτὴ μας νύφη.
Γι' αὐτὸ καὶ μόνον γίνεταί ἐτοιμασία τόση
κι' ὄχι πὼς φεύγει τάχατε τοὺς Κρητικούς νὰ σώσῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου ἢ Ἑλλάς μεγάλαις φέσταις θάξῃ,
κι' οἱ Κρητικοὶ, ἂν ἀγαποῦν, ἄς πολεμοῦν μονάχοι.
Ἐμεῖς, καθὼς εἰσεύρετε, δὲν τὸ κουνεῖμε βῆμα,
ἂν καὶ βαρὺς ἀκουεταί τριγύρω μας σεισμός,
καὶ εἶναι μόνη σκέψις μας, οὐκ ἤτησις καὶ λίμα
ἐκεῖνος τοῦ Φ.λήμονος ὁ ἐξωραϊσμός.

Γιὰ δι' αὐτὰ καὶ γιὰ πολλὰ, ποῦ θὰ εἰπῶ κατόπιν,
παρακαλῶ τὴν φίλην μας καὶ σύμμαχον Εὐρώπην
νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα ἴσῃν Κρήτην θεραπείαν,
ἂν ἄλλῃ τὴν εἰρήνην τῆς καὶ τὴν ἰσοροπίαν.
Ἀλλέως, φίλοι σύμμαχοι, θυμόνομε ἴσ' ἀλήθεια,
καὶ τότε πᾶ τὰ Κρητικὰ δὲν εἶναι κολοκυθία.

Αὐτὰ τὰ λέμε δηλαδὴ μονάχα γιὰ φοβέρας,
ἀλλ' ἂν μᾶς πῆτε ἐβγάλετε, γιὰ τὸ θεό, τὸ κράνος
ἔμεῖς δὲν θὰ σηκώσωμε γιὰ πόλεμον παντίερας.
Κι' ἂν ἴσῃν Ἀθήνα τὸν Σακῆν μᾶς στείλῃ ὁ Σουλτάνος.
Κι' ὅποιος γιὰ πόλεμον εἰπῆ αὐτὸς θὰ πᾶρ σπῆτι τοῦ
μὲ μιά μεγάλη κουτσουλιὰ ἐπάνω εἰς τὴ μύτη τοῦ.

Δυνάμεις ἐκλαμπρόταται καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
ἐπιπῆθον εἰς τὰ πράγματα ματαβολὰ ποικίλαι,
καὶ στείλετε βοήθειαν ὀλίγην κι' εἰς ἡμᾶς,
τοὺς γίγαντας, τοὺς ἥσους, τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
διότι τῶρ' ἐκάρηνε πολὺ κι' ὁ ταρμαῖας,
καὶ δὲν μᾶς ἔμεινε λεπτὸ νὰ βοηθηθῆμε κι' ἄλλους.

Ἐσεῖς μονάχοι κόψετε τῶν Τούρκων τὸν ἀέρα...
κι' ἢ Γερμανία ἔγινε ἴδική μας συμπεθέρα,
κι' ὄλο μᾶς τρέμουν ἀληθῶς καὶ μᾶς παραγαποῦν,
κι' εἰν αἰσχος τὰ κεφάλια μας οἱ Τούρκοι νὰ κτυποῦν.
Σεῖς μόνον συνετάσατε τὸν χαζρετλοῦ Σουλτάνο,
γιατὶ μᾶς ἐφεροτόθηκε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἄλλ' ἂν δὲν μαινεύσετε διπρὸ ἡμῶν καθόλου
κι' ἀφήσετε τὰ Κρητικὰ νὰ πᾶν κατὰ διαβόλου,
μὲ δὴλ μας τὴν ἔξαισι, μὲ δὴλας τῆς φοβέρας,
ἔμεῖς δὲν θὰ μαλλώσωμε μὲ τόσας συμπεθέρας,
καὶ πάλι ὅπως πάντοτε θὰ σᾶς ἐγαριστοῦμε,
γιατὶ ἔμεῖς κοτὲ θυμὸ μαζὶ σας δὲν βαστοῦμε.

Κι' ὁ Δῆμαρχος, ποῦ γιὰ νερὸ ἰδρόνει νύκτα ἄμερα,
καθ' Εὐρωπαϊοῦ Ἀνακτορὸς θὰ κέρη μιά παντιέρα,
κι' εἰς κἀθε σας πανήγυριν κι' εἰς πᾶν Ἴωβιλαῖον

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς ἴσῃν μοι ἀνέβη,
ἴσῃν Νεάπολιν ἐπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται
μὲ ἔξωδοχείον Εὐδή, — ἄρδ' ἴσῃν τὰ ἀδὲι, τρεῖς ἴσῃν ἐδὲι,

χαρὶν τιμῆς θὰ στήνεταί ἠψηλὰ ἴσῃν Δημαρχίαν,
καὶ ἴσως μὲ τὴν εὐνοίαν τοσούτων Βασιλέων
εἰς τὴν τριπλῆν καὶ ἢ Ἑλλάς νὰ ἐμβρὸν συμμαχίαν.

Ὁ, τ' ἢ Εὐρώπη ἀπατεῖ ἔκτεινο καὶ ἄς γίνῃ...
ἴσῃν Ρέθυμνο καὶ ἴσῃν Σφακιά ρουθουθὶν ἄς μὴ μείνῃ.
Ἐμεῖς δὲν θὰ τρυβήσωμε γιὰ τοῦτο τὰ μαλλιά μας
καὶ πρὸς τὴν Δύσην βλέποντες θὰ πάμε ἴσῃν δουλειὰ μας,
κι' ἐγὼ ἴσῃν τοῦδ' οὐρητήριον θὰ τρέξω τῆς Βουλῆς...
αὐτὰ καὶ μὲνὸ δουλὸς σας...

Ὁ Ἑλληὶν Φασουλῆς.

Καὶ ἄλλη νότα τοῦ Φασουλῆ
εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν ἀσβηταλῆ.

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν τρέμων ἐρχομαὶ καὶ ἀλαλος ἴσῃν προστά σου
καὶ γονατίζω ἴσῃν χρῆσῃν Μεγαλειότητέ σου.
Σουλτάνε ὑπερήψηλε, ἄκου κι' ἔμε τὸ βῆδι,
κι' ἐγὼ φίλῳ καὶ χερί σου καὶ γάμπα σου καὶ πόδι.

Σφάξε μας ὄλους, σφάξε μας, κανένα μὴν ἀφήσης,
καὶ τὰ τσιλιπορδιόματα καθόλου μὴν ψηφῆσης.
Κι' ἄλλα συντάγματα στρατοῦ ἴσῃν Μπουτσουναῖα στείλει,
καὶ πέρνε τὰ κεφάλια μας καὶ κόψε τα σὰν πράσσο,
δὲι κι' ἂν θέλῃς κῆνε μας, ἀγαπητέ μου φίλε,
μαγαλάρωσε με, σφάξε με καὶ κόψε με ν' ἀγάσω.

Σουλτάνε λαμπερότατε, τῆς νόταις μὴν ψηφῆς,
καὶ ὄλα τὰ κουράδια μας μονάχος νὰ τὰ φῆς.
Ἐμπρὸς σου στέκομε σκυφτοὶ ἔμεῖς οἱ παλινανθρώποι,
κι' ἂν σοῦ κανῆσῃ τὸν καφρὸ νὰ πάσης ἴσῃν Χαντζεῖα,
ἔτσι τὸ θέλ' ἢ σύμμαχος καὶ φίλη μας Εὐρώπη
καὶ τοῦ σοφοῦ Προσθυκουρηγοῦ ἠψηλὴ διπλωματία.

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
ποῦ φθάν' ἢ ἔξουσία σου ὡς ἴσῃν Εὐφράτη πέρα,
ὁ χαζρετλοῦ, ὁ μαζρετλοῦ, καὶ τὴν κακί μας ἄμερα,
θὰ εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς, ἂν σπύσης ν' ἀπαντήσης
εἰς τὸν Κρητῶν προφορμαῖας κι' ἐγγράφους ἀπατιήσεις.

Ἄς χορημιεῖσθ' ὀκου δεῖ κἀθε ἴδική μας νότα,
ἔμπορος σου κι' ὁ Προσθυκουρηγὸς καὶ ἢ Εὐρώπη τρέμε,
ἐγὼ δὲ τοῦμῃματα φίλῳ τὰ σεβαστὰ σου νότα
καὶ προσκυνήματα πολλὰ εἰς ὄλο τὸ χαρῆμι.

Τύποις τοῦ Σταυρανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαιμῆ.